

Proloog

Wat vooraf ging...

In één rampzalig ogenblik zijn over de hele wereld miljoenen mensen verdwenen. Ze losten domweg op in het niets en lieten al hun materiële zaken achter: kleding, brillen, contactlenzen, haarstukjes, gehoorapparaten, vullingen, sieraden, schoenen, zelfs pacemakers en kunstheupen.

Miljoenen mensen verdwenen en vele miljoenen bleven achter: allemaal volwassenen, geen kinderen, afgezien van enkele jonge tieners. Alle baby's, de ongeborenen inbegrepen, verdwenen ook; sommigen tijdens de geboorte.

Een wereldwijde chaos was het gevolg. Vliegtuigen, treinen, bussen en auto's verongelukten, schepen zonken, huizen brandden af, rouwende achterblijvers pleegden zelfmoord. Door de verdwijning van veel servicepersoneel en het uitvallen van het communicatie- en transportnetwerk moesten veel mensen maar zien hoe ze zich voorlopig zouden redden.

Sommige mensen zeiden dat er een invasie was geweest van buitenaardse wezens. Anderen beweerden dat de massale verdwijningen in verband stonden met een vijandige aanval. Maar elk land op aarde had te maken gekregen met de verdwijningen.

Piloot Rayford Steele en zijn tweeëntwintigjarige dochter Chloë waren achtergelaten; Rayfords vrouw en hun twaalfjarige zoonje waren verdwenen. Rayford, die boven de Atlantische Oceaan achter de stuurknuppel van een Boeing 747 op weg naar Londen had gezeten, had tegen zijn hoofdstewardess, Hattie Durham, gezegd dat hij niet wist wat er was gebeurd. De verschrikkelijke waarheid was dat hij het maar al te goed wist. Zijn vrouw had hem voor deze gebeurtenis gewaarschuwd. Christus was gekomen om Zijn volk mee te nemen. De rest, met inbegrip van Rayford en Chloë, was achtergelaten.

Rayford raakte volledig in de ban van zijn verlangen om achter de hele waarheid te komen en ervoor te zorgen dat hij en zijn dochter

een tweede kans niet zouden missen, mocht die er komen. Op zijn zoektocht naar de waarheid kwam hij terecht in de kerk van zijn vrouw. Een handvol leden, onder wie één van de hulppredikanten, was achtergelaten. Dominee Bruce Barnes was zijn vrouw en kinderen kwijtgeraakt. Hij had, eerder dan wie ook, begrepen dat zijn zwakke, geveinsde godsvertrouwen hem op dit kritieke moment in zijn leven noodlottig was geworden. Op hetzelfde ogenblik was hij veranderd in de meest enthousiaste, onbevangen evangelist die je je kon voorstellen.

Geleid door Bruce, en onder de indruk van een dvd die de voormalige hoofdpredikant speciaal voor deze gelegenheid had achtergelaten, kwamen Rayford en Chloë tot geloof. Samen met hun nieuwe dominee vormden ze wat zij het *Verdrukkingscommando* noemden. Een kerngroep van gelovigen die vastbesloten was om de strijd aan te binden met de krachten van het Kwaad, in de periode van verdrukking die in de Bijbel wordt voorspeld.

Intussen was Cameron Williams, chef-redacteur van het prestigieuze nieuwsblad *Global Weekly*, bezig met zijn eigen zoektocht. Buck was aan boord geweest van Rayfords toestel toen de Opname zijn beslag kreeg. Hij had de opdracht gekregen om over de toedracht van de wereldwijde verdwijningen een stuk te schrijven. Door zijn interviews kwam hij in contact met één van de machtigste en meest charismatische persoonlijkheden van zijn tijd: de mysterieuze Roemeense leider Nicolae Carpathia. Binnen twee weken na de verdwijningen veroverde Carpathia stormenderhand de internationale politiek. Hij werd benoemd tot de secretaris-generaal van de Verenigde Naties, onder de belofte dat hij de verpletterde wereld zou verenigen tot één groot, vredig dorp.

Buck stelde Hattie Durham, de stewardess, voor aan Nicolae Carpathia. Nicolae benoemde haar al gauw tot zijn persoonlijke assistente. Toen Buck, onder invloed van Rayford, Chloë en Bruce, tot geloof in Christus was gekomen, voelde hij zich verantwoordelijk voor Hattie. Hij wilde niets liever dan haar weer onttrekken aan Carpathia's invloed.

Intussen werd Buck gedegradeerd, zogenaamd omdat hij een belangrijke opdracht verknald zou hebben. Hij verhuisde naar Chicago, waar hij het vierde lid werd van het Verdrukkingscommando. Deze vier mensen waren samen vastbesloten om tot het uiterste te vechten,

om nooit op te geven. Ze voelden zich vertegenwoordigers van al die miljoenen mensen die de kans om Christus te ontmoeten voorbij hadden laten gaan. Ze zouden hun pas gevonden geloof tegen elke prijs verdedigen, wat de toekomst ook brengen mocht.

Buck Williams heeft met eigen ogen de moorddadige kwade macht gezien waarover Carpathia beschikt. Bruce Barnes weet uit zijn Bijbelstudie dat er donkere dagen op komst zijn. Er is grote kans dat maar één van de vier leden van het Verdrukkingscommando de komende zeven jaren zal overleven.

Alleen Bruce heeft een wat preciezer idee van de verschrikkingen die voor de deur staan. Als de anderen daarvan wisten, zouden ze zich misschien niet zo dapper in hun nieuwe toekomst hebben gestort...

1

Rayford Steele kon even pauzeren. Hij trok zijn koptelefoon naar beneden en begon in zijn weekendtas te zoeken naar de bijbel van zijn vrouw. Hij verbaasde zich erover in hoe korte tijd zijn leven volkomen anders was geworden. Hoeveel tijd had hij vroeger tijdens zijn pauzes niet verspild met het lezen van kranten en tijdschriften waar niks in stond? Na alles wat er recentelijk gebeurd was, was er nog maar één boek dat zijn aandacht kon vasthouden.

De Boeing 747 was op weg van Baltimore naar Chicago, waar die vrijdagmiddag om vier uur zou worden geland. Het toestel vloog op de automatische piloot, maar zijn nieuwe copiloot, Nick, staaarde recht voor zich uit alsof hij het vliegtuig bestuurde. *Die wil niet met me praten*, dacht Rayford. *Die weet wat hem te wachten staat en gooit de deur dicht, nog vóór ik mijn mond heb kunnen opendoen.*

‘Stoort het je als ik hierin zit te lezen?’ vroeg Rayford.

Zijn jongere collega draaide zich naar hem toe en trok de linkerhelft van zijn koptelefoon naar achteren. ‘Watblief?’

Rayford herhaalde de vraag en wees naar zijn bijbel. Het boek was van zijn vrouw geweest, die hij nu twee weken kwijt was en die hij waarschijnlijk nog zeven jaar zou moeten missen.

‘Zolang je niet van mij verwacht dat ik ernaar luister.’

‘Dat is duidelijk, Nick. Je snapt toch wel dat het mij niet uitmaakt wat je van mij denkt, hè?’

‘Pardon?’

Rayford boog voorover en verhief zijn stem. ‘Wat jij van mij denkt, zou ik een paar weken geleden ontzettend belangrijk hebben gevonden,’ zei hij. ‘Maar –’

‘Ja, ik weet het, oké? Ik snap het, Steele! Jij denkt, net als een heleboel anderen, dat het allemaal door Jezus kwam. Moet jij weten. Maar laat mij er buiten.’

Rayford trok zijn schouders op. ‘Je zou geen respect voor me hebben als ik het niet had geprobeerd.’

Rayford keek weer voor zich en zag de *Chicago Tribune* uit zijn

tas steken. Op de voorpagina stond het laatste nieuws: tijdens een besloten vergadering in het hoofdkwartier van de Verenigde Naties, vlak vóórdat Nicolae Carpathia een persconferentie zou geven, was er een afschuwelijke moord, respectievelijk zelfmoord gepleegd. De nieuwe secretaris-generaal van de VN had net de tien nieuwe leden van de uitgebreide Veiligheidsraad geïnstalleerd en daarbij ogenschijnlijk een vergissing gemaakt. Hij had twee mannen benoemd in dezelfde functie van VN-ambassadeur voor de Verenigde Staten van Brittannië.

Volgens ooggetuigen had de miljardair Jonathan Stonagal, een vriend van Carpathia en diens financiële toeverlaat, een bewaker overmeesterd, hem zijn geweer afhandig gemaakt en zichzelf door het hoofd geschoten. De kogel was door zijn schedel gegaan en had vervolgens ook een van de nieuwe ambassadeurs voor Brittannië gedood.

De VN was de rest van de dag gesloten geweest. Carpathia rouwde om de tragische dood van zijn twee dierbare vrienden en beproefde adviseurs.

Het was misschien bizar, maar Rayford Steele was één van de vier mensen op aarde die de waarheid over Nicolae Carpathia kende. Carpathia was een leugenaar, een hypnotiseur en hersenspoeler: de antichrist zelve. Ook andere mensen konden misschien vermoeden dat Carpathia zich anders voordeed dan hij was, maar alleen Rayford, zijn dochter, zijn dominee, en zijn nieuwe vriend, de journalist Buck Williams, wisten het zeker.

Buck was één van de zeventien aanwezigen geweest in die vergaderzaal van de Verenigde Naties. En hij was getuige geweest van iets heel anders: niet van een moord, respectievelijk zelfmoord, maar van een dubbele moord. Volgens Buck had Carpathia zélf het wapen van de bewaker afgepakt, had hij zijn oude vriend Jonathan Stonagal gedwongen te knielen en toen Stonagal en de Britse ambassadeur met één schot afgemaakt.

Na het plegen van de moorden had Carpathia de verbijsterde aanwezigen met kalme stem verteld wat ze gezien hadden – hetzelfde verhaal dat nu in de kranten stond. Alle ooggetuigen bevestigden deze lezing, op één na. En het meest huiveringwekkende daaraan was dat ze het nog geloofden ook. Zelfs Steve Plank, de vroegere baas van Buck, tegenwoordig de perschef van Carpathia, geloofde

het. En ook Hattie Durham, ooit de hoofdstewardess van Rayford, die de persoonlijke assistente van Carpathia was geworden. Iedereen geloofde het – behalve Buck Williams.

Rayford had aanvankelijk zijn twijfels gehad toen Buck twee dagen geleden in het kantoor van Bruce Barnes zijn verhaal had gedaan. ‘Dus jij bent de enige die het op die manier heeft zien gebeuren?’ had hij ongelovig gevraagd.

‘Rayford,’ had Buck geantwoord, ‘we hebben het allemaal op die manier zien gebeuren. Maar toen begon Carpathia ons op kalme toon te beschrijven wat hij wilde dat we hadden gezien. En iedereen, behalve ik, aanvaardde dat onmiddellijk als de waarheid. Maar waarom was de opvolger van een van de slachtoffers al in de vergadering aanwezig en zelfs al benoemd op het moment dat de moord gebeurde? Heel toevallig. Probleem is, dat er helemaal geen bewijs meer is dat ik in die zaal aanwezig was. Het is net alsof Carpathia mijn persoon uit hun geheugen heeft weggewist. De mensen die me daar hebben gezien, zweren nu dat ik er niet was. En ze menen het.’

Chloë en Bruce Barnes hadden elkaar aangekeken en toen weer naar Buck. Vlak vóór de vergadering in het VN-gebouw had Buck zich eindelijk bekeerd. ‘Ik ben er heilig van overtuigd,’ zei hij, ‘dat ik zelf ook door Carpathia geherprogrammeerd zou zijn, als ik die zaal zonder God was binnengegaan.’

‘Maar nu moet je de hele wereld vertellen wat –’

‘Dat zal niet meevallen. Ik ben naar Chicago gestuurd omdat mijn baas denkt dat ik die vergadering gemist heb. Steve Plank vroeg waarom ik niet op zijn uitnodiging had gereageerd! Met Hattie heb ik nog niet gesproken, maar ik weet nu al dat zij zich ook niet zal herinneren dat ik er was.’

‘De belangrijkste vraag,’ zei Bruce Barnes, ‘is wat Carpathia denkt dat er in jouw hoofd zit. Geloof je dat hij de waarheid ook uit jouw geheugen heeft weggewist? Als hij weet dat jij het weet, ben je in groot gevaar.’

Rayford zat het bizarre krantenverhaal te lezen en merkte dat Nick overschakelde op de handbesturing. ‘Ik zet de landing in,’ zei hij. ‘Wil jij haar aan de grond zetten?’

‘Graag,’ zei Rayford. Nick zou de landing zelf kunnen uitvoeren, maar Rayford voelde zich verantwoordelijk. Per slot van rekening was hij de gezagvoerder. En het aan de grond zetten van een toestel

vond hij iets heerlijks. Er was in de afgelopen weken veel veranderd, maar een landing met een Boeing 747 uitvoeren vond hij nog steeds het spannendste dat er was.

Buck Williams was de hele dag bezig geweest een auto te kopen – in Manhattan had hij nooit een auto nodig gehad – en een appartement te zoeken. Uiteindelijk vond hij een heel mooie etage, halverwege het kantoor van de *Global Weekly* in Chicago en de New Hope Village Church in Mount Prospect. Hij probeerde zichzelf ervan te overtuigen dat het de kerk was die hem naar de westkant van de stad trok en niet Chloë Steele. Ze was tien jaar jonger dan hij, en hoezeer hij zich ook tot haar aangetrokken voelde, hij wist zeker dat ze hem alleen maar zag als een soort wijze mentor.

Zijn eerste gang naar het kantoor had hij uitgesteld. Hij werd hoe dan ook pas maandag verwacht en hij keek niet bepaald uit naar de confrontatie met Verna Zee. Enkele weken geleden had hij opdracht gekregen om een vervanger te zoeken voor Lucinda Washington. Zij was de eindredacteur in Chicago, die verdwenen was. Bij die gelegenheid had hij Verna duidelijk gemaakt dat ze te ver was gegaan door zomaar het kantoor van haar vroegere chef te betrekken. Inmiddels waren de rollen omgedraaid: Buck was gedegradeerd, Verna had promotie gekregen. Nu was zij zijn chef geworden.

Maar hij wilde niet het hele weekend bederven met gedachten aan Verna Zee. En hij wilde ook niet een te gretige indruk wekken door Chloë meteen op te zoeken. Dus reed Buck vlak voor sluitings-tijd toch maar naar het kantoor. Zou Verna het hem inpeperen: zijn jaren als beroemdheid, als bekroonde sterjournalist? Of zou ze het allemaal nog erger maken door hem poeslief af te maken?

Buck merkte hoe iedereen hem aanstaarde toen hij door het kantoor liep. De mensen wisten uiteraard wat er gebeurd was. Ze hadden met hem te doen, waren verbijsterd hoe hij zo stom had kunnen zijn. Een vergadering missen die gegarandeerd nieuws zou opleveren, zelfs als die twee doden niet gevallen waren! Maar Buck had nog steeds een grote reputatie en zijn meeste collega's zouden het nog steeds een voorrecht vinden om met hem te mogen werken – daar twijfelde Buck niet aan.

Een verrassing was het niet: Verna had het grote kantoor opnieuw betrokken. Buck knipoogde naar Alice, de jonge, piekharige secretaresse van Verna en keek naar binnen. Het leek wel of Verna hier al jaren zat. Ze had haar eigen schilderijen aan de muur gehangen en de inrichting van het kantoor was ook veranderd. Er lag een grote stapel paperassen op haar bureau en haar computer stond aan, maar Verna zat werkeloos uit het raam te staren. Buck schraapte zijn keel. Verna draaide haar hoofd zijn kant op en hij zag een flits van herkenning in haar ogen. ‘Cameron,’ zei ze toonloos en zonder op te staan. ‘Ik had jou maandag pas verwacht.’

‘Ik wip alleen maar even aan,’ zei hij. ‘Zeg maar Buck.’

‘Nou, ik houd het liever bij Cameron, als je het niet erg vindt, en –’

‘Dat vind ik wél erg. Noem me alsjeblieft –’

‘Dan noem ik je Cameron en vind je het maar erg. Heb je je komst aangekondigd?’

‘Pardon?’

‘Heb je een afspraak?’

‘Afspraak?’

‘Een afspraak, ja. Ik heb meer te doen, weet je.’

‘Dus je hebt nu geen tijd voor me?’

‘Wil je een afspraak maken, of niet?’

‘Ja, zeker. Ik wil graag weten wat voor opdrachten je voor mij in gedachten hebt, dat soort –’

‘Alice!’ riep Verna. ‘Kijk eens of ik over twintig minuten een gaatje heb?’

‘Ja, dat kan!’ riep Alice terug. Ze kwam het kantoor binnenlopen. ‘Ik wil meneer Williams intussen met alle plezier zijn plaats laten zien, als dat –’

‘Dat doe ik liever zelf, Alice. Bedankt. Doe je de deur achter je dicht?’

Buck liep met Alice mee, die de deur dichtdeed. Ze keek hem verontschuldigend aan. ‘Je mag wel Buck zeggen, hoor,’ zei hij.

‘Bedankt,’ zei ze en ze wees naar een stoel naast haar bureau.

‘En moet ik hier nou blijven wachten, alsof ik naar de conrector moet?’

Ze knikte. ‘Voor ik het vergeet: er heeft iemand voor je gebeld. Ze noemde geen naam. Ik heb haar gezegd dat je maandag pas zou komen.’

‘Heeft ze geen boodschap achtergelaten?’

‘Sorry.’

‘Nou, waar is mijn plaats?’

Alice wierp een blik naar de dichte deur, alsof ze bang was dat Ver-na haar kon zien. Ze stond op en wees naar een hoek zonder ramen achterin het gebouw.

‘De laatste keer dat ik hier was, stond daar de koffiepote,’ zei Buck.

‘Die staat er nog steeds!’ zei Alice met een giechel. Haar intercom zoemde. ‘Ja, mevrouw?’

‘Kunnen jullie fluisteren, als jullie al zo nodig moeten praten terwijl ik werk?’

‘Sorry!’ zei Alice en ze wierp een wanhopige blik op Buck.

‘Ik ga even kijken,’ zei Buck en hij stond op.

‘Alsjeblieft niet,’ zei Alice. ‘Dan krijg ik trammelant met je-weet-wel-wie.’

Buck schudde het hoofd en ging weer zitten. Hij dacht aan al de plaatsen waar hij geweest was, de mensen die hij had ontmoet, de gevaren die hij in zijn loopbaan had getrotseerd. En nu moest hij op fluistertoon met een secretaresse spreken, die de lieve vrede moest zien te bewaren met een chef die nog nooit drie regels op papier had gekregen. Buck zuchtte. Het enige goeie aan Chicago was, dat hier de paar mensen woonden die écht iets om hem gaven.

Zijn nieuwe geloof ten spijt merkte Rayford dat hij nog steeds onderhevig was aan sterke gemoedswisselingen. Toen hij door de gang naar de ontvangsthal liep en Nick hem inhaalde, brusk en zonder iets te zeggen, voelde hij zich opeens triest. Wat miste hij Irene en Raymie! Hij twijfelde er niet aan dat zij in de hemel waren. Maar de wereld was zo dramatisch veranderd sinds de verdwijningen, dat nog vrijwel niemand die hij kende zijn geestelijk evenwicht had hervonden. Hij was dankbaar dat hij Bruce had om hem te onderwijzen en Chloë en Buck om naast hem te staan, maar soms was het vooruitzicht van de toekomst gewoon ondraaglijk.

Daarom was het ook zo’n weldaad om Chloë aan het eind van de gang op hem te zien staan wachten. Chloë en hij begrepen elkaar beter dan ooit. Ze waren haast vrienden en vertrouwelingen van el-

kaar geworden. En ook al waren ze het niet altijd eens, in hun rouw en verdriet waren ze hecht verbonden. In hun nieuwe geloof waren ze teamgenoten geworden in het Commando.

Rayford omhelsde zijn dochter. 'Is er iets, dat je me komt ophalen?' vroeg hij.

'Nee, maar Bruce heeft geprobeerd je te bereiken. Hij heeft een spoedvergadering voor de kerngroep belegd, vanavond vroeg. Ik weet niet wat er aan de hand is, maar hij wil graag dat wij Buck optrommelen.'

'Hoe ben je hier gekomen?'

'Taxi. Ik wist dat je je auto hier had.'

'Waar zou Buck kunnen zijn?'

'Hij zou vandaag op jacht gaan naar een auto en een woning. Die kan overal zitten.'

'Heb je gebeld met het kantoor van de *Weekly*?'

'Vroeg in de middag. Ik kreeg een secretaresse aan de lijn, ene Alice. Hij wordt daar maandag pas verwacht, maar we kunnen het vanuit de auto nog eens proberen. Ik bedoel, dat kun jij. Het lijkt me beter dat jij belt, of niet?'

Rayford moest een glimlach onderdrukken.

Alice zat aan haar bureau voorover geleund en keek Buck schuin aan. Ze probeerde niet in de lach te schieten terwijl hij op fluisterton allerlei anekdotes opdiste. Ondertussen zat hij zich af te vragen hoe hij al die spullen uit zijn grandioze kantoor in Manhattan ooit in zijn nieuwe werkhoekje zou kunnen stouwen. De telefoon ging en omdat de speaker aanstond kon Buck de hele conversatie volgen. Uit de hal klonk de stem van de receptioniste.

'Alice, is Buck Williams nog steeds bij jou?'

'Jazeker.'

'Er is telefoon voor hem.'

Het was Rayford Steele, die vanuit zijn auto belde. 'Om halfacht vanavond?' zei Buck. 'Oké, ik zal er zijn. Waar gaat het over? Hm. Nou, doe haar de groeten terug en ik zie jullie allebei vanavond in de kerk.'

Hij hing op en Verna verscheen in de deuropening. Ze keek hem fronsend aan. 'Is er iets?' vroeg hij.

‘Je krijgt binnenkort een eigen telefoon,’ antwoordde ze kortaf. ‘Kom mee.’

Zodra hij tegenover haar had plaatsgenomen, vertelde Verna hem allervriendelijkst dat hij voortaan niet meer de globetrottende, co-verstory-schrijvende sterjournalist van de *Global Weekly* zou zijn. ‘Wij in Chicago hebben een belangrijke, zij het beperkte rol in het tijdschrift,’ zei ze. ‘We interpreteren het nationale en internationale nieuws vanuit een lokaal en regionaal perspectief en leggen onze verhalen dan voor aan New York.’

Buck zat stijfjes op zijn stoel. ‘Dus ik mag de pluimveetentoonstellingen in Chicago doen?’ vroeg hij.

‘Ik kan daar niet om lachen, Cameron. Jij gaat schrijven over de dingen die je van week tot week krijgt opgedragen. Je werk wordt beoordeeld door een hoofdredacteur en door mij en ik beslis vervolgens of het stuk voldoende gewicht heeft om naar New York te worden gestuurd.’

Buck slaakte een zucht. ‘Ik heb de grote baas niet gevraagd wat ik moest doen met de dingen waar ik aan bezig was. Daar weet jij zeker ook niks van?’

‘Je contact met de eigenaar van de *Weekly*, Stanton Bailey, loopt in het vervolg ook via mij. Is dat begrepen?’

‘Bedoel je of ik het begrepen heb, of dat ik het daar mee eens ben?’

‘Geen van beide,’ zei ze. ‘Ik vraag je om je daarbij neer te leggen.’

‘Die kans lijkt mij klein,’ zei Buck en hij voelde dat zijn hoofd rood werd en zijn polsslag versnelde. Hij wilde het niet op een schreeuwpartij laten aankomen, maar hij liet ook niet over zich heen lopen door een of andere tante die in de journalistiek niets te zoeken had, laat staan in het kantoor van Lucinda Washington.

‘Ik zal dit met de heer Bailey opnemen,’ zei ze. ‘Zoals je misschien weet, staan mij allerlei maatregelen ter beschikking tegen recalcitrante werknemers.’

‘Dat zal wel. Waarom bel je hem niet meteen even op?’

‘Waarom?’

‘Om te horen wat er van mij verwacht wordt. Ik heb mijn degradatie en gedwongen verhuizing geaccepteerd. Maar jij weet net zo goed als ik dat het een totale verspilling van mijn contacten en ervaring is als ik me met al die regionale dingen ga bezighouden. Ik

heb tientallen uren geïnvesteerd in mijn coverstory over de verdwijningen – ach, ik weet niet eens waarom ik je dit vertel.’

‘Omdat ik je baas ben en omdat het niet erg waarschijnlijk is dat een bureauredacteur uit Chicago een coverstory mag schrijven.’

‘Zelfs niet als die redacteur er al verschillende op zijn naam heeft staan? Ik tart je om Bailey te bellen. De laatste keer dat ik hem over dat stuk sprak, zei hij dat het een knaller zou worden.’

‘O ja? De laatste keer dat ik hem sprak, heeft hij mij verteld over de laatste keer dat hij met jou had gesproken.’

‘Dat was een misverstand.’

‘Het was een leugen. Jij zei dat je ergens was geweest. En iedereen die er was, zei dat dat niet klopte. Ik zou je hebben ontslagen.’

‘Als jij de macht had om mij te ontslaan, had ik zelf ontslag genomen.’

‘Wil je ontslag nemen?’

‘Ik zal je zeggen wat ik wil, Verna. Ik wil –’

‘Ik verwacht van al mijn minderen dat ze me met mevrouw Zee aanspreken.’

‘Jij hebt in dit kantoor geen minderen,’ zei Buck. ‘En vind je mevrouw Zee niet wat waterig klinken?’

‘Je nadert de kritieke grens, Cameron.’ Ze stond op. ‘Kom mee.’ Ze beende langs hem heen en liep op haar gezondheidsschoenen door de lange gang. Buck bleef even staan bij het bureau van Alice. ‘Bedankt voor alles, Alice,’ zei hij vlug. ‘Er komt hier een lading spullen naartoe die ik graag doorgestuurd wil hebben naar mijn nieuwe appartement.’

Alice knikte, maar haar glimlach bevroor toen Verna door de gang brulde: ‘Nu, Cameron!’

Buck keerde zich langzaam om. ‘Ik neem nog wel contact op, Alice.’ Tergend langzaam begon Buck door de gang te lopen en hij zag vanuit zijn ooghoek dat verschillende mensen aan hun bureaus stiekem zaten te griffelen.

Verna marcheerde naar de hoek die als koffieruimte diende en wees op een klein tafeltje met een telefoon en een archiefkastje. Buck snoof.

‘Over een week krijg je een computer,’ zei ze.

‘Laat maar bij mij thuis bezorgen.’

‘Dat is uitgesloten.’

‘Nee, Verna, wat uitgesloten is, is dat jij al je frustraties over Joost mag weten wat op mij botviert. Je weet best dat niemand met ook maar een greintje zelfrespect dit zou accepteren. Als ik vanuit de regio Chicago ga werken, ga ik thuis werken, met een computer en een modem en een fax. En als jij me ooit weer in dit kantoor wilt zien, bel je nu met Stanton Bailey.’

Verna maakte de indruk dat ze hem wilde trotseren, maar Buck liep terug naar haar kantoor en ze kwam achter hem aan. Hij keek Alice aan, die er doodsbang uitzag, en wachtte naast Verna’s bureau tot ze hem had ingehaald. ‘Draai jij, of moet ik het doen?’ vroeg hij.

Rayford en Chloë aten onderweg iets en toen ze thuiskwamen was er een dringende boodschap van Rayfords chef ‘Bel me zodra je thuis bent.’

Met zijn pet onder zijn arm, nog in zijn uniform, draaide Rayford het vertrouwde nummer. ‘Wat is er loos, Earl?’

‘Bedankt dat je zo snel terugbelt, Ray. Dit is geen officieel gesprek, oké? Geen reprimande of waarschuwing of wat dan ook. Gewoon van vriend tot vriend, goed?’

‘Moet ik er soms even bij gaan zitten?’

‘Nee, maar ik zeg het je maar eerlijk, kerel: je moet ophouden met dat prediken.’

‘Met wat?’

‘Met over God te praten onder het werk.’

‘Earl, ik houd mijn mond zodra iemand daarom vraagt en je weet dat mijn werk er niet onder te lijden heeft. Trouwens, hoe verklaar jij eigenlijk de verdwijningen?’

‘Daar hebben we het al eens over gehad, Ray. Ik zeg je alleen maar dat Nicky Edwards je gaat rapporteren en ik wil kunnen zeggen dat ik al met jou gepraat heb en dat je hebt beloofd om erover op te houden.’

‘Mij rapporteren? Heb ik soms een regel overtreden, een procedure geschonden, een misdrijf begaan?’

‘Ik weet niet hoe hij het gaat noemen, maar je bent gewaarschuwd, oké?’

‘Ik dacht dat je zei dat dit nog niet officieel was?’

‘Dat is het ook niet, Ray. Wil je dat dan? Moet ik je morgen terug-

bellen en je hier op kantoor laten komen en de zaak op je personeelsstaat bijschrijven. Of kan ik gewoon de boel sussen, zeggen dat het allemaal een misverstand was, dat je nu rustig aan zult doen en dat het niet nog eens zal voorkomen?’

Rayford antwoordde niet meteen.

‘Kom op, Ray. Dit is niet een vraag waar je over moet nadenken.’

‘Nou, dat wil ik toch wél, Earl. Ik waardeer het dat je me de tip geeft, maar ik ben niet op voorhand bereid om concessies te doen.’

‘Doe me dit niet aan, Ray.’

‘Ik doe het jou niet aan, Earl. Ik doe het mijzelf aan.’

‘Ja. Maar ik mag een vervanger vinden die bevoegd is voor de Boeing 747 en 757.’

‘Bedoel je nou echt dat het zó ernstig is? Dat ik mijn baan hierom zou kunnen verliezen?’

‘Reken maar.’

‘Toch moet ik erover nadenken.’

‘Luister, voor het geval je nog bij zinnen mocht komen, je moet je vergunning om op de 757 te vliegen gauw laten verlengen. Binnen een maand of zo worden er zes nieuwe toestellen aangekocht, en dan hebben ze piloten nodig. Brengt geld in het laatje.’

‘Dat is niet meer zo belangrijk voor me, Earl.’

‘Weet ik.’

‘Maar ik geef toe dat het idee om op een 757 te vliegen aanlokkelijk is. Ik neem nog contact met je op.’

‘Laat me niet te lang wachten, Ray.’

‘Ik zal proberen meneer Bailey aan de lijn te krijgen,’ zei Verna. ‘Maar je beseft wel dat het al laat is in New York.’

‘Hij is er altijd. Je moet zijn rechtstreekse privénummer hebben.’

‘Dat ken ik niet.’

‘Ik zal het voor je opschrijven. Waarschijnlijk zit hij midden in een sollicitatiegesprek met mijn opvolger.’

‘Ik ga hem bellen, Cameron, en jij mag je zegje doen. Maar ik ga eerst met hem praten en ik voel me vrij om hem te vertellen hoe onwillig en onbeleefd je je hebt gedragen. Wil je alsjeblieft buiten wachten?’

Alice was bezig haar spulletjes op te ruimen, alsof ze op het punt stond om naar huis te gaan, toen Buck naar buiten kwam met een ondeugende blik in zijn ogen. ‘Heb je dat een beetje kunnen volgen?’ vroeg hij op fluisterton.

‘Ik hoor alles,’ zei ze zachtjes. ‘En die nieuwe speakers, waarvan je je eigen kanaal kunt afsluiten, die maken het ook een stuk makkelijker. Zo kunnen ze aan de andere kant niet meer horen of er iemand meeluistert. Mooi hè?’

Uit de telefoonspeaker kwam het geluid van de telefoon die in New York overging.

‘Stanton.’

‘Eh, het spijt me dat ik u op dit uur moet lastigvallen, meneer –’

‘Als je dit nummer hebt, moet het wel belangrijk zijn. Met wie spreek ik?’

‘Verna Zee in Chicago.’

‘Hé, Verna! Hoe is het?’

‘Ik heb hier een probleem. Cameron Williams.’

‘O ja, ik had je nog willen zeggen dat je hem met rust moet laten. Hij werkt aan een paar grote stukken. Heb je een goeie kantoorruimte voor hem, of zullen we hem gewoon thuis laten werken?’

‘Nou, we hebben hier wel een werkplek voor hem in het gebouw, maar hij gedroeg zich onwillig en onbeleefd en ik –’

‘Luister, Verna, je moet je om Williams niet druk maken. Hij heeft een scheve schaats gereden, waarom begrijp ik nog steeds niet. Maar laten we wél wezen: hij is nog steeds een topjournalist. En hij gaat in Chicago grofweg hetzelfde doen als ie hier deed. Hij krijgt minder geld, een lagere rang en hij werkt niet meer in New York, maar hij krijgt zijn opdrachten wel hiervandaan. Maak je er nou maar niet druk om, oké? Ik geloof eerlijk gezegd dat het voor iedereen beter zou zijn als hij niet vanuit Chicago zou werken.’

‘Maar meneer –’

‘Was er nog wat, Verna?’

‘Nou, ik wou alleen maar dat u me dit van tevoren had verteld. Ik heb uw steun nodig. Hij gedroeg zich schofterig tegenover mij en –’

‘Wat bedoel je? Heeft hij aan je gezeten of zo?’

Buck en Alice drukten een hand voor hun mond om niet in schateren uit te barsten. ‘Nee, meneer, maar hij liet er geen misverstand over bestaan dat hij zich niet aan mijn gezag wilde onderwerpen.’

‘Nou, sorry hoor, Verna, maar dat hoeft ook niet. Oké? Ik ga Cameron Williams niet verspillen aan regionale klusjes hoewel die ook heel belangrijk zijn, begrijp me niet verkeerd.’

‘Maar meneer –’

‘Zeg, Verna, anders nog wat? Praat ik Chinees of zo? Laat hem de spullen bestellen die hij nodig heeft en laat hem in Chicago rechtstreeks voor ons werken. Duidelijk?’

‘Maar moet hij niet z’n excu—?’

‘Verna, moet ik op 2000 kilometer afstand een persoonlijk conflict oplossen? Als je je taak daar niet aan kunt –’

‘Zeker wel. Het komt in orde. Dag, meneer Bailey.’

De intercom zoemde. ‘Alice, stuur hem naar binnen.’

‘Mag ik dan –?’

‘Ja, Alice, je kunt gaan.’

Buck merkte dat Alice het rustig aandeed met het inpakken van haar spulletjes en dat ze kennelijk de loop der dingen nog even wilde blijven volgen. Hij liep het kantoor binnen met een houding alsof hij verwachtte dat Stanton Bailey nog voor hem aan de lijn zou zijn.

‘Hij wil niet met je praten. Maar hij heeft duidelijk gemaakt dat ik je fratsen niet hoeft te tolereren. Je gaat vanuit je woning werken.’

Buck overwoog om te zeggen dat hij het telefoongesprek had gevolgd, maar zag daar toch van af. Ergens voelde hij zich schuldig dat hij luistervinkje had gespeeld. Dat was iets nieuws: schuldgevoel.

‘Ik zal mijn best doen om je uit de weg te gaan,’ zei hij.

‘Dat stel ik zeer op prijs.’

Toen hij op het parkeerterrein kwam, stond Alice op hem te wachten. ‘Ik heb me gek gelachen,’ zei ze.

‘Je moest je schamen,’ antwoordde hij met een brede glimlach.

‘Ik ga de trein van halfzeven missen,’ zei ze, ‘maar dit was het waard.’

‘Zal ik je ergens afzetten? Waar moet je naartoe?’

Alice wachtte, terwijl hij het portier openmaakte. ‘Mooie auto,’ zei ze.

‘Gloednieuw,’ zei hij. En dat was precies zoals hij zich voelde.

Rayford en Chloë waren te vroeg in de kerk, maar Bruce was er al. Hij zat een sandwich te eten die hij had laten bezorgen. Hij was

vroeg in de dertig, maar zag er ouder uit. Nadat hij hen begroet had, schoof hij zijn witte brilmontuur naar boven tussen zijn krullende haarlokken en leunde achterover in zijn stoel. ‘Hebben jullie Buck nog te pakken gekregen?’ vroeg hij.

‘Hij zei dat hij zou komen,’ zei Rayford. ‘Wat is er zo dringend?’

‘Heb je vandaag het nieuws gehoord?’

‘Dacht het wel. Was er wat bijzonders dan?’

‘Dat zou ik denken. Maar laten we even op Buck wachten.’

‘Nou, dan kan ik je ondertussen vertellen hoe ik vandaag in de problemen ben geraakt,’ zei Rayford en hij vertelde over het telefoongesprek met Earl. Toen hij klaar was, glimlachte Bruce. ‘Zoiets is vast nooit eerder in je personeelsstaat aangetekend,’ zei hij.

Rayford schudde het hoofd en begon over iets anders. ‘Ik vind het nog een beetje vreemd om Buck als lid van de kerngroep te hebben. Het is voor hem nog allemaal zo nieuw.’

‘Maar dat geldt toch voor ons allemaal?’ zei Chloë.

‘Dat is zo.’

Bruce keek op en glimlachte. Rayford en Chloë draaiden zich om en zagen Buck in de deuropening staan.